

AZ ÉLETEM

Néha ceruzával és vonalzóval húzott
egyenes vonalnak látom,
mely átmetszi a világ körét,

vagy ujjnak, mely kíváncsiságból
lazán belebök egy füstkarikába,

ám akkor kibújik a nap,
vagy megcsörren a telefon,
és vége tűnődésemnek,

hoggy egyvalami-e,
nagy gomoly légből és emlékezetből,
vagy többvalami,
kis mezővárosok sora,
melyeken át sötét út kanyarog.

Vegyük úgy, hogy mező,
melyet naponta kapálok;
kapálok és énekelek,
aztán majd egy barázdájában elalszom,

vagy most, túl több mint a felén,
résre nyitott ajtó,
ereszről csepegő eső.

Mint a tiéd, lehet akármi:
fészek egyetlen tojással,
ezer szobához vezető folyosó –
bármi, ami a látókörbe kerül,
ha behunyom a szemem

vagy egy ablakból nézelődöm,
úgyhogy vannak napok,
amikor azt gondolom,
egyszerre lehet minden és semmi.

De ma reggel fekete pulóveremben
– nyitva az ablak a függöny mögött –,
szemüvegben ülve az ágyban,

tó vagyok, versem üres csónak,
és az életem szellő,
mely átsuhan az egész jeleneten,

mozgásba hozva mindent,
amit megérint,
a víztüköröt, a petyhüdt vitorlát,
még a partmenti nagy lombos fákat is.

12 KÖRTEEVÉS KÖZBEN

Miután végleg befejeztük itt,
a világ nyugodtan forog tovább,
de már számozatlanul
követik egymást az évek,
és a hónapok meg a napok
istennevek nélkül múlnak.

Az idő úgy folyik majd,
mint történelem előtt, tisztán,
észrevétlen, a nap és a hold titkaként,
mint amikor még nem létezett szó
a hajnalra, a délre, vagy az éjféltre,

amikor még anonimek voltak
a megszámlálhatatlan földi dolgok,
midőn nevenincs gyümölcs csüngött
az itt-ott csoportosan álló fákon,
fényvel az egyik sima, zöld oldalán,
árnyékkal a másikon.

Ha volt valaha oly tökéletes tavaszi nap,
a lenge langy szellőtől oly mámorító,
hogy kedved támadt sarkig kilökní
a ház összes ablakát, és kitárni,
sőt feltépni a kanári rácsos ajtaját,
oly nap, melyen a kert
hideg járótéglái és nyíló bazsarózsái
oly harsányan virítottak a napfényben,
hogy úgy érezted, mindjárt
kalapácsot ragadsz,
és a nappali kisasztalán
papírnehezéknek használt
üveggömbből kiszabadítod
a hófödte kunyhó lakóit,
hadd sétáljanak ki
kézen fogva és hunyorogva
e nagyobb kék-fehér kupola alá,
hát a mai, pontosan ilyen nap.

Szilágyi Mihály fordításai

